

Sygn. akt II K 1081/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – O. w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2016 r., 13 lipca 2016 r., 27 września 2016 r., 02 listopada 2016 r., 29 listopada 2016 r.

sprawy

D. K., syna Z. i E. z domu M., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w nieustalonym miejscu i czasie, jednak nie wcześniej niż w od dnia 30 października 2012 r. i nie później niż do dnia 13 listopada 2012 r. nabył pojazd marki M. (...) o numerze VIN (...) o nieustalonej bliżej wartości, nie większej niż 23.655,70 euro, pochodzący z kradzieży popełnionej na terenie Niemiec w okresie od dnia 30 do 31 października 2012 r., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 9 listopada 2007 r. do 9 maja 2009 r. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku, Wydział IV Karny z dnia 3 listopada 2004 r. sygn. akt IV K 1250/02

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego D. K. uznaje za winnego tego, że nieustalonym dniem, jednak nie wcześniej niż 30 października 2012 r. i nie później niż 13 listopada 2012 r. w G., pomógł nieustalonym osobom w ukryciu pochodzącego z kradzieży popełnionej na terenie Niemiec samochodu marki M. (...) o numerze VIN (...) o wartości nie większej niż 23.655,70 euro w ten sposób, że pojazd ten umieścił w garażu należącym do innej osoby, którym mógł dysponować i przechowywał go tam do czasu ujawnienia przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę E. (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 09 listopada 2007 r. do 09 maja 2009 r., kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku, Wydziału IV Karnego z dnia 03 listopada 2004 r., sygn. akt IV K 1250/02, za podobne przestępstwo umyślne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, czyn ten kwalifikuje z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 230 § 2 kpk orzeka zwrot wystawcy dowodu rzeczowego w postaci tablic rejestracyjnych opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych karta 195-196 pod pozycją nr 49;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 listopada 2012 r, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego D. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk w pozostałym zakresie zwalnia go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1081/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 30-31 października 2012 r. na terenie Niemiec nieustaleni sprawcy dokonali kradzieży z włamaniem samochodu marki M. (...) o numerze VIN (...). Pojazd stanowił własność E. (...). Wartość samochodu wynosiła nie więcej niż 23.655,70 euro.

(dowód: dokumentacja nadesłana przez C. k.245-262, opinia biegłego z zakresu badań mechanoskopijnych k.388-393)

Po dokonaniu kradzieży pojazdu, z D. K. skontaktowało się dwóch mężczyzn, w tym znany mu mężczyzna o imieniu M. i nieustalonym nazwisku. Mężczyźni zażądali, aby oskarżony udostępnił im w dniu 7 listopada 2012 r. garaż, do którego wstawią mały samochód. Oskarżony wyraził zgodę na powyższe i w tym celu własnoręcznie dorobił klucz do usytuowanego w G. przy ul. (...) garażu należącego do B. C. (1), z którą wówczas zamieszkiwał. Następnie w dniu 6 listopada 2012 r. D. K. spotkał się z w/w mężczyznami, przekazując im klucz oraz wskazując garaż, do którego mogą wprowadzić pojazd. Jednocześnie oskarżony poinformował B. C. (2), że musi opróżnić garaż, w którym parkowała swój samochód, gdyż w garażu będzie przechowywany inny pojazd. D. K. nie poinformował jej jednak, o jaki samochód chodzi oraz dlaczego będzie on przechowywany w jej garażu.

W okresie pomiędzy 6 a 13 listopada 2012 r. do garażu należącego do B. C. (1), nieustalone osoby wstawiły samochód marki M. (...), uprzednio skradziony w Niemczech.

W dniu 13 listopada 2012 r. przedmiotowy pojazd został ujawniony przez funkcjonariuszy Policji w garażu należącym do B. C. (1). W pojeździe zamontowane były tablice rejestracyjne o wyróżniku (...).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 62-65 oraz częściowo z karty 546-547, 601, zeznania świadka B. C. (2) k. 17-18, 36-37, 619-620, zeznania świadka zeznania świadka , zeznania świadka , zeznania świadka , zeznania świadka , protokół zatrzymania osoby k. 13, protokół przeszukania osoby k. 8-12, 28-29, protokół zatrzymania rzeczy k. 13-15, 20-23, protokół oględzin k. 14-16, 24-25, 26-27, protokół przeszukania k. 6-8, 9-12, dokumentacja fotograficzna k. 149-156)

Jak wynika z opinii daktyloskopijnej, na materiale dowodowym w postaci tablic rejestracyjnych o wyróżniku (...) zamontowanych w pojeździe marki m. (...) ujawniono ślad linii papilarnych pochodzący od innej osoby aniżeli oskarżony. Z kolei pozostałe ślady linii papilarnych zabezpieczone podczas oględzin pojazdu nie nadawały się do identyfikacji.

(dowód: opinia daktyloskopijna k. 233-235, 243)

W poddanych badaniom materiale DNA zabezpieczonym w toku postępowania, nie stwierdzono obecności DNA oskarżonego.

(dowód: opinia z zakresu badań biologicznych k. 341-344, 347-350, 353-358)

D. K. był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Opisanego czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 09 listopada 2007 r. do 09 maja 2009 r., co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia

wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku, Wydziału IV Karnego z dnia 03 listopada 2004 r., sygn. akt IV K 1250/02, za podobne przestępstwo umyślne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

(dowód: dane o karalności k. 442-443, 606-607, 793-794, odpisy wyroków k. 161-162, 202-204, 498-489, 490, 492-496)

Oskarżony D. K. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w dniu 4 lub 5 listopada 2012 r. skontaktowało się z nim dwóch mężczyzn, na zlecenie których rok wcześniej miał przestawić B., jednak został zatrzymany przez Policję, która przejęła pojazd. Mężczyźni ci oświadczyli, że w ramach rozliczenia za straty, które wówczas ponieśli, oskarżony ma udostępnić im garaż, do którego wstawią mały samochód. Oskarżony umówił się z nimi 6 listopada 2012 r., kiedy to przekazał im klucz do garażu, który uprzednio osobiście dorobił, a także wskazał garaż. Następnie nie zaglądał do garażu do dnia 9 listopada, kiedy to zobaczył, że w garażu stoi M. (...), Oskarżony otwierał ten samochód, ale nie wsiadał do środka, sprawdzał, czy jest kluczyk, którego jednak nie było w stacyjce. Oskarżony chciał przestawić samochód, gdyż B. C. (2) denerwowała się, ponieważ to ona trzymała swój samochód w tym garażu, a oskarżony powiedział jej, że musi umieścić w tym garażu inny samochód. Oskarżony podał, że nie wie czy zamek w drzwiach pojazdu był uszkodzony. Kiedy stwierdził, że nie ma kluczyka, to zamknął garaż i nie zaglądał tam aż do przyjazdu Policji. Umówił się, że mężczyźni odbiorą samochód 13 listopada 2012 r., a za jego przechowanie mieli odliczyć 300-500 zł od długu, który według nich wynosił 20.000 zł. Mężczyźni nie mówili nic na temat pochodzenia samochodu, a oskarżony tylko im udostępnił garaż i o nic nie pytał. Nie sprzeciwił się im, bo nie dałby im fizycznie rady i musiałby ciągle uciekać. Jeden z tych mężczyzn miał na imię M..

Podczas pierwszego przesłuchania na rozprawie oskarżony nie przyznał się do zarzucanego czynu i wyjaśnił, że osoby, które zleciły mu w 2011 r. przewiezienie samochodu, żądały od niego 20.000 zł za to, że nie wykonał usługi. Najpierw oddał im 10.000 zł, ale oni chcieli zwrotu reszty pieniędzy, chcieli od niego wynająć garaż na pół roku. Oskarżony im to obiecał. Konkubina zgodziła się wynająć garaż i wyprowadziła swój samochód. Garaż był pusty i oskarżony nie wiedział co będzie z nim przechowywane. Chciał jak najszybciej spłacić ten dług. Potem B. poinformowała go, że w garażu stoi samochód na polskich tablicach, a oskarżony poszedł go zobaczyć. Potem mężczyźni się z nim skontaktowali, że samochód będzie tam stał, zaś oskarżony więcej się tym nie interesował. Na prośbę B. przyjechała Policja sprawdzić samochód, gdyż ona wiedziała, że oskarżony był karany. Mężczyźni, którzy wstawili pojazd, mówili mu w formie groźby, że będą przetrzymywać w garażu różne przedmioty, samochody, oskarżony powiedział im, że go to nie obchodzi, chciał im wynająć garaż, żeby ich spłacić. Oskarżony podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia, wskazał, że składał je dobrowolnie, polegały one na prawdzie, w trakcie ich składania nie był zastraszany przez Policję.

Podczas kolejnego przesłuchania w toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony nie przyznał się do zarzucanego czynu i podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 62-65, 546-547, 601)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszystkich dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego jedynie w zakresie zgodnym z ustalonym stanem faktycznym. Wskazać trzeba, że D. K. od początku wyjaśniał, że pojazd marki M. (...) został wstawiony przez dwóch znanych mu mężczyzn, którym zgodził się udostępnić garaż należący do B. C. (2). Wprawdzie na rozprawie oskarżony dwukrotnie podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, jednak należy zauważyć, że wyjaśnienia złożone przez niego na rozprawie różnią się od tych złożonych wcześniej. Mianowicie oskarżony pierwotnie wyjaśnił, że w ramach rozliczenia zgodził się udostępnić garaż B. C. (2) i został poinformowany o tym, że zostanie tam wstawiony mały samochód. Osobiście dorobił klucz do garażu i przekazał go tym mężczyznom. Samochód ten widział w garażu już 3 dni po udostępnieniu garażu, zaglądał do niego, sprawdzał czy są kluczyki, gdyż chciał go wystawić z garażu. Samochód miał tam być przechowywany do 13 listopada. Tymczasem na rozprawie D. K. wyjaśnił, iż nie wiedział co

będzie przechowywane w garażu, ogólnie był informowany, że będą tam jakieś rzeczy i samochody, ale nie interesował się tym. Podał też, że garaż wynajął na pół roku i za zgodą B. C. (2). Wyjaśnienia te są sprzeczne w wyjaśnieniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym oraz niewiarygodne. Zwrócić trzeba bowiem uwagę, że gdyby oskarżony miał zgodę właścicielki garażu na jego wynajęcie, niezrozumiałym byłoby dorabianie przez niego klucza do garażu. Po drugie, skoro B. C. (2) wyraziłaby zgodę na wynajem garażu, nie byłoby powodu, aby oskarżony planował wystawianie pojazdu poza jego obręb z tego powodu, że wyżej wymieniona denerwowałaby się i chciała tam wstawić swój pojazd. Tym samym za wiarygodną należy uznać wersję przedstawioną przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym, albowiem koresponduje ona z zeznaniami B. C. (2) w zakresie tego, iż nie wyrażała ona zgody na wynajęcie garażu, a ponadto jest logiczna i wewnętrznie spójna. Zaznaczyć trzeba również, że oskarżony, wyjaśniając odmiennie na rozprawie, jednocześnie podtrzymał swoje uprzednie wyjaśnienia zaznaczając, że składał je dobrowolnie i swobodnie, a zatem jego wyjaśnienia złożone na rozprawie traktować należy jako uzupełnienie, a nie zmianę pierwszych wyjaśnień. Tymczasem pomiędzy tymi wyjaśnieniami zachodzą rozbieżności, które sprawiają, że są one wewnętrznie sprzeczne. Jednocześnie podkreślić trzeba, iż oskarżony nie zanegował faktów podanych w toku pierwszego przesłuchania, a przy tym jego ówczesne wyjaśnienia były spontaniczne, oskarżony nie miał wówczas czasu na ukształtowanie swojej linii obrony, a zatem uznać należy, że wyjaśniał wówczas szczerze, opisując rzeczywiście zaistniałe fakty.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd doszedł do przekonania, że wiarygodne są wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, zaś pozostałe tylko w zakresie, w jakim nie są z nimi sprzeczne. W pozostałej części, Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego na rozprawie jako że nie dają się pogodzić z tą częścią wyjaśnień, którą Sąd uznał za wiarygodną.

Wskazać trzeba, że biorąc pod uwagę okoliczności sprawy oraz to, że oskarżony nie tylko był już uprzednio karany za przestępstwo podobne, ale też z wyjaśnień jego wynika, że garaż udostępnił temu samemu mężczyźnie, który rok wcześniej zlecił mu przewiezienie kradzionego pojazdu i wiedział, że tym razem także zostanie przez tego mężczyznę wstawiony do tego garażu jakiś pojazd, uznać trzeba, że z całą pewnością oskarżony zdawał sobie sprawę, że udostępniając garaż pomaga w ukryciu pojazdu pochodzącego z przestępstwa. Bez znaczenia jest czy oskarżony wiedział z jakiego przestępstwa pochodzi ten pojazd, a nawet o jaki pojazd chodzi.

Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że mężczyźni, którzy wstawili pojazd do garażu, nie poinformowali go wprost o tym, że pojazd pochodzi z kradzieży. Tym niemniej D. K. z pewnością miał tego świadomość, albowiem świadczył o tym całokształt okoliczności towarzyszących: fakt, że samochód miał być wstawiony do garażu osoby trzeciej i to w ramach „rozliczenia długu” z tytułu poprzedniego zlecenia dotyczącego kradzionego pojazdu, jak też to, że pojazd stał w garażu otwarty i bez kluczyka. Wszystko to sprawia, że uprawniony jest wniosek, że oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, iż samochód pochodzi z czynu zabronionego, choć nie wiedział dokładnie z jakiego. Z całą pewnością logiczna ocena sytuacji musiała prowadzić do wniosku, że pochodzenie pojazdu i faktyczne władztwo zleceniodawców nad nim nie jest legalne. Pomimo tej świadomości oskarżony zdecydował się na udostępnienie garażu, gdyż w ten sposób miał zredukować swój dług.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka B. C. (2) w zakresie zgodnym z ustalonym stanem faktycznym. Wprawdzie świadek zeznała, że oskarżony w pierwszych dniach listopada kazał jej wystawić samochód z garażu, informując, że chce wstawić tam M. (...), którego kupił wspólnie z inną osobą i chce go naprawić, a także, że słyszała jak rozmawiał z kimś na temat tego samochodu przez telefon, jednak Sąd oceniając jej zeznania miał na względzie, iż świadek jest skonfliktowana z oskarżonym. Z tego względu oceniając jej zeznania należało czynić to z daleko posuniętą ostrożnością, wobec czego Sąd dał wiarę tym zeznaniom w zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. I tak zeznania w części uznanej za wiarygodną, korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi w postępowaniu przygotowawczym. Zatem w części, w jakiej oba te dowody pokrywają się, należało poczytać je za wiarygodne i oprzeć na nich rekonstrukcję stanu faktycznego. W zakresie jednak, w jakim zeznania B. C. (2), obciążające oskarżonego, nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, uznać je należało za odosobnione, zaś podane okoliczności za nieudowodnione, a w konsekwencji odmówić im wiarygodności.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka S. M.. Zeznania te są logiczne i wewnętrznie spójne, brak było zatem podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Zeznania świadków D. A. i R. N. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie zeznania świadków R. O. i K. P. niewiele wniosły, gdyż okoliczność, że oskarżony był w Niemczech w towarzystwie tych osób nie była kwestionowana.

Sąd uznał za wiarygodne pozostałe dowody zgromadzone w sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne sporządzone w toku postępowania opinie z zakresu badań daktyloskopijnych, biologicznych, mechanoskopijnych oraz informatycznych.

Opinie te są jasne, pełne, wewnętrznie niesprzeczne, naukowo i logicznie uzasadnione.

Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci dokumentów, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione do tego organy w zakresie ich kompetencji oraz z zachowaniem wymaganej formy.

Reasumując wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd podzielił zawartą w akcie oskarżenia kwalifikację prawną czynu. Sąd doszedł do przekonania, iż zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

W ocenie Sądu nie budzi przy tym wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego. Oskarżony jest osobą dorosłą i w pełni poczytalną, wobec czego mógł pokierować swoim zachowaniem. Oskarżony z pewnością zdawał sobie sprawę z przestępczego charakteru swojego zachowania tym bardziej, iż w przeszłości był już karany za przestępstwa podobne. Zaznaczyć przy tym należy, iż przestępstwo paserstwa ma charakter powszechny, zatem w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, chcąc pomóc innym osobom w ukryciu pojazdu pochodzącego z przestępstwa.

Czynu z art. 291 § 1 kk dopuszcza się ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. D. K., wiedząc, że pojazd uzyskany został za pomocą czynu zabronionego, pomógł w jego ukryciu, poprzez udostępnienie garażu, w którym pojazd po dokonaniu kradzieży był przechowywany.

Oskarżony czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 09 listopada 2007 r. do 09 maja 2009 r., co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku, Wydziału IV Karnego z dnia 03 listopada 2004 r., sygn. akt IV K 1250/02, za podobne przestępstwo umyślne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Powyższa okoliczność uzasadnia uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu o art. 64 § 1 kk.

Precyzując, w oparciu o wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, opis czynu, Sąd uznał oskarżonego D. K. za winnego tego, że w nieustalonym dniu, jednak nie wcześniej niż 30 października 2012 r. i nie później niż 13 listopada 2012 r. w G., pomógł nieustalonym osobom w ukryciu pochodzącego z kradzieży popełnionej na terenie Niemiec samochodu marki M. (...) o numerze VIN (...) o wartości nie większej niż 23.655,70 euro w ten sposób, że pojazd ten umieścił w garażu należącym do innej osoby, którym mógł dysponować i przechowywał go tam do czasu ujawnienia przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę E. (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 09 listopada 2007 r. do 09 maja 2009 r., kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku, Wydziału IV Karnego z dnia 03 listopada 2004 r., sygn. akt IV K 1250/02, za podobne przestępstwo umyślne z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd miał na uwadze przede wszystkim dotychczasowy tryb życia oskarżonego, który jest osobą wielokrotnie karaną, także za przestępstwa, które nie miały wpływu na przyjęcie w niniejszej sprawie kwalifikacji prawnej uwzględniającej art. 64 § 1 k.k. Okolicznością obciążającą jest również znaczna wartość rzeczy, która była przedmiotem paserstwa, a także sposób działania i motywacja oskarżonego, jaką była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej.

Jako okoliczność łagodzącą należało wziąć pod uwagę częściowe przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożenie wyjaśnień.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Podkreślić należy, iż z uwagi na treść artykułu 64 § 1 kk Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu karę do 7 lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym wymierzona kara, jedynie nieznacznie przekraczająca dolną granicę ustawowego zagrożenia, przy uwzględnieniu wagi okoliczności obciążających, z pewnością nie może być traktowana jako nadmiernie surowa.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwa, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę art. 53 § 1 k.k. W myśl tego przepisu, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Ponadto Sąd miał na względzie, że § 2 artykułu 53 kk wskazuje, iż wymierzając karę Sąd uwzględnia m.in. motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Zdaniem Sądu orzeczonej karę jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu - stosownie do treści art. 53 § 1 kk. Należy przyjąć, że kara taka pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Rozważając kwestię warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd miał na względzie, iż przepisy obowiązujące w dacie czynu są względniejsze dla sprawcy. Przepis art. 69 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie wyrokowania, nie pozwala już bowiem na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności. Z kolei przepis art. 69 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów, umożliwiał takie rozstrzygnięcie, zatem – kierując się zasadą określoną w art. 4 § 1 kk – należało rozważyć możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary na podstawie przepisu w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu.

Sąd, po analizie przesłanek zawartych w art. 69 § 1 i § 2 kk - w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu - doszedł do wniosku, iż dotychczasowy tryb życia i warunki osobiste oskarżonego, w szczególności jego uprzednia wielokrotna karalność i działanie w ramach recydywy szczególnej, nie pozwalają na zastosowanie wobec niego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Skoro wcześniej orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności nie osiągnęły swojego celu wychowawczego, albowiem oskarżony powrócił do przestępstwa, brak jest możliwości przyjęcia, iż taki cel może aktualnie osiągnąć kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zdaniem Sądu jedynie wymierzenie bezwzględnej kary daje nadzieję, iż spełni ona stojące przez nią zadania, w szczególności spowoduje, że oskarżony nie powróci do przestępstwa.

Sąd orzekł również o dowodach rzeczowych. Na mocy art. 230 § 2 kpk Sąd orzekł natomiast zwrot wystawcy dowodu rzeczowego w postaci tablic rejestracyjnych opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych karta 195-196 pod pozycją nr 49, jako że są one zbędne dla dalszego postępowania.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 listopada 2012 r, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

Uznając, że uiszczenie kosztów sądowych w całości byłoby zbyt uciążliwe dla oskarżonego, Sąd - na podstawie powołanych przepisów - zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk w pozostałym zakresie zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.